

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΡ

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΔΑΒΕΛΛΑΣ

«ΕΙΜΑΙ ΤΥΧΕΡΟΣ ΠΟΥ ΖΩ»

ΜΟΝΟ ΣΤΟ
SPIRTO

Όσοι τον γνωρίζουν καλά τον αποκαλούν «λεβέντη». Και αυτό ακριβώς είναι ο Κώστας Χαρδαβέλλας. Ένας δημοσιογράφος που αν έχεις τη χαρά να τον γνωρίζεις νιώθεις περήφανος για αυτό. Δεκαετίες ολόκληρες βρίσκεται στην πρώτη γραμμή κι είναι από τους ελάχιστους, «μυθικούς» -ας μου επιτραπεί να πω τη λέξη- δημοσιογράφους, που δεν εξαργύρωσε την επιτυχία του, που δεν πούλησε το δημοσιογραφικό του τομάρι, που γέμισε αμέτρητες τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές ώρες με μεγάλες αποκαλύψεις, αλλά και που μεγαλούργησε με την πένα του σε ένα από τα μεγαλύτερα δημοσιογραφικά συγκροτήματα. Σήμερα τον... περιβάλλει μια δεύτερη εφηβεία, αφού ο κορυφαίος δημοσιογράφος έχει να πει πολλά. Τόσα πολλά... Για τη μάχη του με τον καρκίνο, για το τι τον κράτησε στη ζωή, για την οικογένειά του, αλλά και για την εσωτερική απόφασή του να ζήσει. Ο Κώστας Χαρδαβέλλας, σε μια αποκλειστική συνέντευξή του στο Spirto, μιλά για πρώτη φορά τόσο ανοικτά για τη μάχη του με τον καρκίνο και παραδίδει μαθήματα θάρρους, δύναμης και αισιοδοξίας...

Της Ράνιας Καρατζαφέρη

Ο Κώστας Χαρδαβέλλας

SPIRTO, Διεύθυνση: Αγίας Άννης 3 - Ρέντης

τηλ: 2117205700, email: infospirto@gmail.com, σελ: 20-22, επιφάνεια: 233479

ΚΙΝΟ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΘΑΡΡΟΥΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΗΣ

Με τη σύζυγό
του Μαρία

από τον
Κ.Κ. ΧΑΡΔΑΒΕΛΛΑ

Το βιβλίο του που αναφέρεται
στη μάχη που έδωσε ο δημοσιο-
γράφος με τον καρκίνο

Σε βραδινή του έξο-
δο χορεύει το ζεί-
μπέκικο... του νι-
κητή, δίπλα στον
Αντώνη Ρέμο

Ας ξεκινήσουμε από το τελευταίο σου «παιδί», που δεν είναι άλλο από το βιβλίο σου «Το ζεϊμπέκικο του νικητή», το οποίο πραγματεύεται τη συγκλονιστική εμπειρία που έζησες στη μάχη σου ενάντια στον καρκίνο.

«Το βιβλίο αυτό το έγραψε ο Κωνσταντίνος, ο γιος μου. Απλώς ό,τι υπάρχει μέσα στο βιβλίο είναι σημειώσεις δικές μου, στιγμές που πέρασα γεμάτες φόβο, αγωνία, ελπίδα στη διάρκεια των θεραπειών που έκανα, γιατί έκανα δεκάδες χημειοθεραπείες και ακτινοβολίες στον λαιμό μου. Είχα μεταστατικό καρκίνο στους λεμφαδένες και ήταν μια πολύ δύσκολη περίπτωση. Εκείνες τις νύχτες των θεραπειών, που με είχε πιάσει ένα σοκ και πάλευα και ήλπιζα και αγωνιούσα, έγραφα. Έγραφα ό,τι ένιωθα, έγραφα τις σκέψεις μου, έγραφα τις ελπίδες μου. Όλο αυτό το υλικό λοιπόν ήταν πολύ μεγάλο και το έδωσα στον Κωνσταντίνο, τον γιο μου, όταν πήρε το πτυχίο του διαιτολόγου πριν από δύο χρόνια και του

είπα "κάν' το ό,τι θέλεις, φτιάξ' το για σένα, για τα παιδιά σου", κι εκείνος μου είπε: "Θα το κάνω βιβλίο γιατί πρέπει να υπάρξει ένα μήνυμα μέσα από όλη αυτή την ιστορία, το μήνυμα ότι παλεύουμε, δίνουμε μάχη μέχρι τελευταία στιγμή να πετύχουμε το όνειρό μας". Και έτσι έγινε αυτό το βιβλίο. Είναι δηλαδή η αφήγηση του Κωνσταντίνου μέσα από τα μάτια και την ψυχή τη δική μου την περίοδο των θεραπειών και της μάχης που έδωσα».

Ο ίδιος πώς αντιμετώπισε αυτήν τη δύσκολη περιπέτειά σου;

«Ο Κωνσταντίνος όταν μου συνέβη αυτό το γεγονός το 2009 ήταν 16 ετών. Ετοιμαζόταν να δώσει πανελλαδικές και πάλευε να πάρει καλούς βαθμούς. Υπήρχε, λοιπόν, τότε ένα πρόβλημα εάν έπρεπε να το πούμε στο παιδί ανοικτά ή όχι. Τότε με τη μητέρα του επιλέξαμε, επειδή ήταν σε μια πολύ κρίσιμη φάση ο Κωνσταντίνος, να μην τον ταράξουμε, με την έννοια να του πούμε ότι "ο μπαμπάς έχει καρκίνο, άρα μπορεί να πε-

θάνει". Του είπαμε ότι υπάρχει ένα πρόβλημα με μια κύστη στις αμυγδαλές μου. Ο Κωνσταντίνος όμως, απ' ό,τι μου είπε μετά, επειδή είχε ήδη προσανατολιστεί σε ιατρικό επάγγελμα και διάβαζε πολύ, είχε καταλάβει ότι υπάρχει κάτι σοβαρό, ότι πρόκειται για καρκίνο, αλλά κι αυτό δεν το συζήτησε μαζί μας. Ήταν μια πάρα πολύ κρίσιμη περίοδος. Έπειτα από καιρό ρώτησα την παιδοψυχολόγο Αλεξάνδρα Καπάτου τι κάνει ένας γονιός με το παιδί του σε περίπτωση που υπάρχει ένα τόσο σοβαρό πρόβλημα, και μου είπε κάτι πολύ ενδιαφέρον. Ότι το παιδί σου δείχνει μέχρι πού αντέχει την αλήθεια. Σου βάζει, δηλαδή, ένα όριο, ότι από δω και πέρα δεν θέλω να μου πεις. Πράγματι ο Κωνσταντίνος σε κάποιες φάσεις που πηγαίναμε να μιλήσουμε ανοικτά για κάτι, έφευγε. Αν και καταλάβαινε τι έχω, μας έδινε το μήνυμα ότι δεν θα πάμε παρακάτω, για την ώρα αφήστε το. Αυτό υπάρχει μέσα στο βιβλίο. Γιατί το βιβλίο δεν είναι για να δείξει ότι εγώ εί-

μαι μάγκας και γενναίος, αλλά τη μάχη που έκανα με την ψυχή μου. Και γι' αυτό πρέπει να πούμε στον κόσμο ότι υπάρχει ελπίδα πάντοτε, ότι πρέπει να δίνουμε τη μάχη μας μέχρι το τέλος και να μην εγκαταλείπουμε εύκολα τον αγώνα».

Και αυτό το λες εσύ, που η περίπτωση σου ήταν πολύ δύσκολη... Γνώριζες τα πάντα από την πρώτη στιγμή. Τι σου έλεγαν τότε οι γιατροί;

«Οι πιθανότητες για μένα ήταν 70% να "την κάνω" και 30% να μείνω. Από την άλλη πλευρά, όταν ο καθηγητής, ο Λινός, μου είπε ότι έχω μεγάλο πρόβλημα και τον ρώτησα πόσο χρόνο ζωής έχω, μου έδειξε τον ουρανό λέγοντάς μου ότι μόνο ο Θεός ξέρει. "Εμείς κάνουμε ό,τι μπορούμε, εσύ κάνεις ό,τι μπορείς, αλλά ο Θεός ξέρει πόσο θα μείνεις". Και πραγματικά αυτό είναι έτσι, γιατί δεν ξέρεις εάν θα σε πιάσουν οι θεραπείες, δεν ξέρεις πού θα πάει γενικά.

Συνέχεια
στην επόμενη
σελίδα

Είναι θέμα αντίδρασης του οργανισμού, αλλά και θέμα τύχης».

Υπήρξαν στιγμές που φοβήθηκες;

«Όποιος άνθρωπος βρέθηκε στη θέση μου και πει ότι δεν φοβήθηκε, λέει ψέματα! Βεβαίως και φοβήθηκα, αλλά έμαθα να διαχειρίζομαι αυτόν τον φόβο. Αυτό είναι το θέμα. Ο φόβος υπάρχει και όποιος πει το αντίθετο είναι παράφρων και δεν ξέρει τι του γίνεται. Αυτό που έχει σημασία είναι να μη μας καταβάλλει ο φόβος. Ναι, φοβόμαστε, αλλά διαχειριζόμαστε αυτόν τον φόβο και παλεύουμε, ελπίζοντας στο καλύτερο, στη νίκη. Ήρθαν στιγμές που φοβήθηκα, γιατί πέρασα δύσκολες ώρες σε αυτήν την πορεία. Ειδικά όταν τον Αύγουστο του 2009 έπειτα από σκληρές θεραπείες κατέρρευσε όλο μου το ανοσοποιητικό σύστημα. Ήμουν μεταξύ ζωής και θανάτου. Κρύωνα με το παραμικρό και με έτρεχαν στην εντατική, όπου υπήρχε περίπτωση να πεθάνω από ένα απλό κρύωμα. Άρα υπήρχαν στιγμές που φοβήθηκα, αλλά κι εκείνες τις στιγμές ήξερα να διαχειριστώ τον φόβο μου και χωρίς βοήθεια. Δεν ζήτησα ποτέ τη βοήθεια ψυχολόγων και ψυχοθεραπευτών. Είναι καθαρά εγκεφαλικό θέμα και θέμα επιβίωσης. Εξαρτάται από το πόσο έχει προχωρήσει η επιστήμη, πόσο σε βοηθούν οι γιατροί και πόσο εσύ θέλεις να ζήσεις. Όλο αυτό το πράγμα είναι ουσιαστικά μια ψυχοθεραπεία. Γι' αυτό λέω "βάλτε την ψυχή σας μπροστά και παλέψτε το θηρίο γιατί μπορείτε να το νικήσετε"».

Σίγουρα, δεν θα μπορούσα να παραλείψω να αναφερθώ και στη σύζυγό σου, τη Μαρία, που με τόση στωικότητα και αξιοπρέπεια διαχειρίστηκε όλη αυτήν την κατάσταση...

«Όντως, έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο. Είναι αυτό που λένε και οι γιατροί ότι οι άνθρωποι μας και η οικογένειά μας παίζουν πολύ μεγάλο ρόλο, γιατί εγώ δεν εισέπραττα από τη Μαρία ούτε πανικό ούτε τι κακό μας βρήκε, ούτε είμαστε χαμένοι από χέρι ούτε σε λυπάμαι και στενοχωριέμαι. Ήταν ένας άνθρωπος δίπλα μου πολύ δυνατός, πολύ ψυχοχρηστικός, μου έλεγε και μου έδειχνε ότι μαζί παλεύουμε και αυτό με βοηθούσε πάρα πολύ ψυχολογικά. Δεν είχα δηλαδή στο σπίτι την ατμόσφαιρα ότι συμβαίνει κάτι τραγικό και χανάμαστε. Ήταν μια δύσκολη, καθημερινή μάχη».

Πότε πείστηκες ότι ξεμπέρδεψες με τον καρκίνο;

«Έπειτα από πέντε χρόνια. Ο καρκίνος εντοπίστηκε τον Ιούνιο του 2009, έκανα τις θεραπείες μου μέχρι τον Σεπτέμβριο και μετά ξεκίνησα τηλεόραση. Τα επόμενα πέντε χρόνια, κάθε τρεις μήνες στην αρχή, μετά κάθε εξάμηνο και τώρα κάθε χρόνο, κάνω τις εξετάσεις μου και είμαι μια χαρά! Ο καρκίνος έχει μια πιθανότητα επανεμφάνισης στην πενταετία. Μετά, δεν γλιτώνεις βέβαια ποτέ, να πεις ότι πέταξα τον καρκίνο στα σκουπίδια. Ο καρκίνος υπάρχει σαν απειλή, αλλά εγώ τον έχω παρομοιάσει σαν μια σπηλιά. Ότι τον έχεις κλεισμένο σε μια σπηλιά και δεν πρέπει να αφή-

Με τη σύζυγό του Μαρία και τον γιο του Κωνσταντίνο

σεις χαραμάδα σε αυτήν τη σπηλιά, για να μην ξεφύγει».

Άλλαξε συνήθειες μετά τον καρκίνο;

«Φυσικά. Την κακή ζωή, την κακή διατροφή, το τσιγάρο, το άγχος, το στρες. Η πρώτη πενταετία είναι κρίσιμη, που περιμένεις να δεις τι έγινε. Αυτά τα χρόνια κάνεις τις εξετάσεις σου κι όταν τελειώσει η πενταετία φροντίζεις να μη δώσεις αφορμή στον καρκίνο να επανεμφανιστεί. Σταμάτησα να καπνίζω την πρώτη μέρα που μου είπαν πως έχω καρκίνο κι ότι πρέπει να εγχειριστώ. Κάπνιζα από 15 χρόνων τρία πακέτα την ημέρα. Εκτός, όμως, από αυτό κατάλαβα κι άλλα πράγματα. Ότι αναλωνόμουν σε βλακειές, ενώ η ζωή είναι τόσο ωραία κι έχεις τόσο όμορφα πράγματα να κάνεις. Πόσο χαζό είναι να στενοχωριέσαι και να λες "α, είπε για μένα αυτός". Αυτή η ιστορία με έκανε και πιο επεικική με τους ανθρώπους και βλέπω τα πράγματα εντελώς διαφορετικά. Δεν είμαι μίζερος. Αλλά κυρίως με έμαθε ότι η ζωή δεν είναι ατελείωτη, έχει ημερομηνία λήξης και άρα πρέπει να κάνουμε μια σωστή διαχείριση του χρόνου μας».

Άρα, πώς

είναι σήμερα ο Κώστας Χαρδαβέλλας;

«Είναι μια χαρά άνθρωπος, που προσέχει και δεν κάνει τα λάθη που έκανε παλιά. Στηρίζω το βιβλίο μου με παρουσιάσεις που κάνω σε όλη την Ελλάδα, είμαι διευθυντής στο τμήμα ΜΜΕ της σχολής ΑΛΦΑ (πρώην Σχολή Ξυνή) και ξεκινάω και τα Σαββατοκύριακα μια εκπομπή στο ραδιόφωνο του Alpha».

Και η τηλεόραση;

«Με την ευκαιρία να ξεκαθαρίσω ότι η συνεργασία μου με το κανάλι Epsilon έχει λήξει και οι εκπομπές που βλέπετε είναι επανάληψη, αλλά σας αποκαλύπτω ότι σύντομα μπορεί να με δείτε και πάλι στους τηλεοπτικούς σας δέκτες, με μια ενημερωτική, αποκαλυπτική εκπομπή».

Έχει υπάρξει στιγμή που αισθάνθηκες ντροπή για κάποιον συνάδελφό σου δημοσιογράφο;

«Φυσικά και έχει υπάρξει τέτοια στιγμή, που έχω νιώσει ντροπή. Ξέρετε, επειδή είμαστε ένα μικρό «χωριό», γνωριζόμαστε όλοι μεταξύ μας. Όπως συμβαίνει σε όλα τα επαγγέλματα, έτσι συμβαίνει και στο δικό μας. Υπάρχουν δημοσιογράφοι που με έχουν κάνει να ντραπώ που είναι συνάδελφοί μου, που είναι γνωστά λαμόγια. Αυτοί, ναι. Με κάνουν και ντρέπομαι».

Από την παρουσίαση του βιβλίου του